

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 17 maja 2019 r., sygn. akt XXVII Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę
2.700,00 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o trzecią i czwartą spośród wymienianych przesłanek.

Wskazał, że nieważność postępowania przejawiała się w pozbawieniu go możliwości obrony swoich praw i prawa do sądu wobec naruszenia zasady dwuinstancyjności postępowania. W ocenie skarżącego, Sąd pierwszej instancji nie zbadał zarzutów pozwanego w zakresie zasadności wysokości dochodzonej pozew, wobec powyższego Sąd drugiej instancji, uznając, iż do przedawnienia roszczenia faktycznie nie doszło, powinien przekazać sprawę do ponownego rozpoznania, tak aby kwestia wysokości roszczenia mogła zostać rozstrzygnięta przez dwie instancje.

Nieważność postępowania zachodzi wtedy, gdy strona była rzeczywiście pozbawiona możliwości obrony i wskutek tego nie działała w postępowaniu. O nieważności postępowania można mówić w sytuacji, w której strona - wbrew swej woli - zostanie faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części. Stwierdzenie, czy taki stan nastąpił, wymaga rozważenia, czy w konkretnej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony oraz, czy pomimo zaistnienia tych dwóch przesłanek strona mogła bronić swoich praw. Tylko przy kumulatywnym spełnieniu tych wszystkich przesłanek można zasadnie wskazywać na pozbawienie strony możliwości obrony swoich praw, skutkujące nieważnością postępowania (art. 379 pkt 5 k.p.c.; zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2018 r., III PK 19/17, nie publ.). Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Okoliczności przytoczone przez skarżącego nie wskazują, że został on pozbawiony możliwości obrony swych praw we wskazanym wyżej rozumieniu.

Ubocznie należy zauważyć, że Sąd drugiej instancji, oddalając apelację nie uznał - wbrew twierdzeniom skarżącego - że do przedawnienia roszczenia nie doszło; wskazał natomiast na dodatkowe argumenty przemawiające za oddaleniem powództwa, wskazując, że „dochodzone w przedmiotowej sprawie żądanie nie zasługiwało na uwzględnienie także z innych względów”.

Nie można zatem przyjąć, że zachodzi wskazana przez skarżącego nieważność postępowania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania sądowego, poprzez rozpoznanie przez Sąd drugiej instancji istoty sprawy jedynie w drugiej instancji przy jednoczesnym pozbawieniu powoda możliwości wyjaśnienia kwestii budzących wątpliwości Sądu drugiej instancji.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Przedstawiona powyżej argumentacja dotycząca przesłanki nieważności postępowania pozostaje aktualna również w odniesieniu do przesłanki oczywistej zasadności skargi.

Sąd Najwyższy nie dopatrył się rażącego naruszenia powołanych przepisów, widocznego *prima facie*. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby twierdzić, że w niniejszej sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa.

Wobec powyższego nie można przyjąć, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw